

Акінчиць Н.Г.

ТИПИ СТРАТЕГІЙ І МОВНІ СТРУКТУРНІ РІВНІ

Мовні стратегії служать у політиці для того, щоб досягали згоди релевантні для політичного успіху адресати. З їх допомоги адресати повинні бути переконані, *по - перше*, що комунікатор є ближчим до їхніх преференцій і може швидше справлятися з політичними проблемами, ніж політична конкуренція і, *по - друге*, що відкликання комунікатора чіткі, достовірні, релевантні інформаційно і набагато більші, ніж відкликання конкурентів. За умов політичної конкуренції успіх політичної комунікації залежить не в останню чергу від того, хто говорив про більш ефективні ресурси

використання. В такому разі використовують мовні стратегії з метою зміцнення власних мовних ресурсів і послаблення у конкурентів.

Основні типи мовних стратегій в Німеччині:

1. Базові стратегії: вони служать орієнтації в преференціях груп адресатів, валоризації більш типових, або знеціненню конкуруючої позиції й узгодженню з масо – медіальними даними.

2. Приховані (замасковані) стратегії: вони служать для порушення преференцій релевантних груп адресатів, проти комунікаційно - етичних норм інформування; правду, важливість і ясність перед адресатом, по можливості, приховують.

3. Конкурентні стратегії: вони служать зміцненню більш типових і нанесенню шкоди мовним ресурсам суперників.

Політичні мовні стратегії перебувають на трьох мовних структурних

рівнях: на рівні слів і твердих словникових комбінацій, на рівні мовної справи

- у більшості випадків у формі послідовності пропозицій, а також на рівні макроформ: тексту, діалогу, передачі посилки і заходу. Стратегії словникового рівня (лексичні, або стратегії поняття) досліджено найкраще.

Політичні мовні стратегії значною мірою базуються на стратегіях, які

зустрічаються також поза політикою, наприклад, у риторичі й повсякденні.

З політичними поняттями (відкликаннями або текстами) кілька стратегій часто реалізуються одночасно.

1. БАЗОВІ СТРАТЕГІЇ а) орієнтація адресатів

Адресати відкритої політичної комунікації є переважно громадянами країни, які не мають ніякого професійного або подібного експертного відношення до політики. Політична комунікація досягає цієї публіки, переважно через засоби масової інформації, тобто сьогодні, насамперед, через телебачення, де тема «Політика» конкурує з іншими темами й перебуває в центрі уваги. Беручи до уваги пропаганду тем, позиції людей, *це змушує* певною мірою, аналогічно, до *рекламно - економічної комунікації, до застосування мовних операцій, до підвищення сприйнятливості цікавого змісту, доступної якості й запам'ятовування комунікації*. Послідовність у сприйнятті з *психологічної точки зору* є захистом від незвичайності, з *мотивуючої точки зору* - доданням емоційного характеру, *із пізнавальної точки зору* - нанизанням і підвищенням. Також більш вимогливі політичні текстові сорти й типи передачі підлягають принципу формулювання, що спрощуються для комплексних зв'язків. Види допомоги аргументації й порівняльний огляд для функціональних носіїв сторін є у порівнянні з експертними текстами за тими ж темами, винятково скороченими. *Політичні телевізійні обговорення залежать, відповідно, від експертних консультацій*. Таким чином, формулюються програми сторін, тексти, які мають *філософську й ідеологічну* основу. Також *персоналізація* в політиці є найвищою мірою, наслідком вимог політичної масової публіки - скорочувати складність у політиці й конкретизувати її абстрактність таким чином, щоб вона була пізнана людьми легше, ніж спільна справа. **З одного боку**, зі змістової точки зору, орієнтація в преференціях адресатів вимагає стверджувального ставлення до груп, що охоплюють потенціал згоди; **з іншого боку** - на специфіку, в якій різні групи

визначають їхню тождність або їхні інтереси. У першій пастці застосовуються високі поняття вартості «воля», «охорона навколишнього середовища» і аргументативні фігури, т.зв. «Торої». У випадку специфічної для цільових груп орієнтації ключові поняття й стандартні аргументи діючої групи використовуються переконливіше, наприклад, у рамках суперечки навколо §218, роблячи ссилку на католицьку церкву, поняття *«охорони це не народженого життя»*. Маємо широкий спектр *макроформ (тексти, передачі, заходи)*, специфічних для цільових груп адресатів, що пропонує передвиборна боротьба. Особистість і вірогідність партії та її політиків вбачається також у *мовній точці зору*, охоплюючи адресата. Це веде багаторазово до обережних, орієнтованих на компроміс, або заспокійливих форм промов політиків. До мовних стратегій орієнтації адресата належить також *сигналізація* груповій приналежності. Цілеспрямованим застосуванням адресата, що включає «Ми», тільки групи із внутрішніми зрозумілими натяками або словами, або також уживанням діалекту, від специфічних для груп форм звертання й зворотів мови. В адресатів, які зрозуміли б це як спробу ввійти в довіру, мовні сигнали необтяженої дистанції доречні, навпаки, словник, мовна справа й мовний стиль, які сигналізують не тільки про ввічливість, а й про відкритість та інтерес для прагнень групи й, по можливості, також компетентність у релевантних для адресатів питань.

Валоризація й знецінення. «У той час, як суспільна самовалоризація й знецінення супротивника є привілеєм панівних у недемократичних системах, вони є у демократії яскравим вираженням основного права на волю слова. У

приватному житті й економіці встановлено межі знецінювання. Знижуючи рекламу конкурента, крім усього іншого, судова практика на основі першочерговості, принципу волі слова в політиці залишає багато

подальших

просторів для радикального знецінення і, разом із тим, для мовних стратегій, що обмовляють і образливих, які розуміються як *«ритуальні»*. Відповідно до стратегії знецінення, дійсна позиція, особистість або безпосередньо оцінюється, або вона зв'язується аргументативно чи асоціативно зі станом речей однозначної значущості. *Поляризація має значення для всіх мовних структурних рівнів*. Словостратегічні техніки «НА» й «Abwertens» (зниження цінності) відповідають один одному й існують частково у використанні семантично - прагматичних даних, частково в застосуванні граматичних операцій. Семантично - прагматичними типами є ідентифікаційні вживання високих слів вартості, наприклад, *«мир»* (негативно) *«незалежність»*. «Застосування назв, які мають позитивний моральний заклик, наприклад, назва *«бідні біженці»*, *«шукачі притулку»* є політично – моральним закликом, що бідним і біженцям повинні допомогати, аналогічно - *«пенсійний обман»*, *«пенсійний ошуканець»*. Застосування *метафоричних понять*, наприклад, *«підйом Східних»*, тому що метафора *«підйом»* асоціюється з високою економічною силою, динамікою, оптимізмом. При цьому зовні *«підйом Східних»* як назва для політично - економічної програми сусідів, у яких спостерігалася економічна криза, Федеративний уряд рекламував компетенцію, що мала велике значення для рішення економічної проблеми у Східній Німеччині - *«мати хватку»*

(1 : 17). Комунисти мають у своєму розпорядженні широку палітру слів ознаки для найменування супротивників: *«класового ворога»*, *«капіталіста»*, *«імперіаліста»*, *«визискувача»*, *«фашиста»*, *«контрреволюціонера»* тощо; знаменні й Stigmawörter (слова з високим рівнем) часто контрастують у поляризуючому намірі, наприклад, у слові типу *«воля»*. Поляризація може бути викликана техніками стратегічного використання поняття імпліцитних можливостей. Таким чином самонайменування супротивників, т.зв.

«доозброєння НАТО», використовувалося на початку 80-х років як *«рух на захист миру»*, щоб настійно рекомендувати кінець приступності, що її критики явилися б супротивниками миру. *Інтенсивність валоризації або знецінення може бути різна*. Чіткі семантично – прагматичні різниці можна встановлювати, насамперед, між знеціненням системи внутрішніх конкурентів і знеціненням супротивниками, які сприймаються як системна погроза або як вороги. «Для системного супротивника кримінальні найменування обираються багаторазово: *«конституційний ворог»*, *«терорист»*, *«контрреволюціонер»*. Проти ворогів використовуються переважно в недемократичних системах для розгальмування і для підготовки сили найменування, яким стане фактичний або передбачуваний ворог такі слова: *«verteufelt = відшельмував скаженно»* і *«vertiert = озвірів»*. Націоналсоціалісти, використовуючи лексичні засоби, називали євреїв, *«підлюди»* і знищували їх, як *«паразитів»*, в дійсності, хто були «паразити» показала історія. Для поляризуючого цювання проти ворогів, *протилежні мовні стратегії* потрібні в обговореннях примирення. Щоб перевершити попередню ворожнечу, це можна зробити з допомогою переважаючої, у більшості випадків, загостреної практики знецінення. Якщо ревалюється спочатку протилежна сторона, наприклад, у формі свідчення поваги перед традиціями, витратами або жертвами у той час, як занадто колишнім позиціям власної сторони, при відомих обставинах, критичні відкликання доречні, даний, або зв'язує з прощенням, або, як у випадку з Німеччиною, щодо злочинів NS (Націоналсоціалістів), проханнями навколо прощення. При цьому є словник, що використовувався для вербального проведення ворожнечі і її уникнення. Обвинувачення цього словника таке сильне в більшості випадків, що це без шансів показує частини цього словника, наприклад, іншою інтерпретацією або переоцінкою в обговореннях

примирення. *Поняття валоризації й знецінення виступають у релевантних сферах політичної дискусії в більшості випадків не ізольовано*. Вони досягають стратегічної пробивної здатності, насамперед, у з'єднанні семантичних полів або, краще, від мереж заголовного слова. Структура таких мереж заголовного слова найбільша, а виразна категорія знань, які заповнюються партійно - ідеологічним способом або домінантним (метафора), настійно рекомендує певні оцінки. Ці отвори наповнюються захисними словами і, відповідно, супротивниками системи з ревалюючими й, відповідно, негативними влучними словами, попередньо скрученими, які відсилають виразно або імпліцитно, один за одним. Таким чином, наприклад, захисники економічної системи Федеративної Республіки Німеччини навколо удару мають слово й центральне найменування *«Соціальну ринкову*

економіку», мережа заголовного слова приєднує зі словами *«волю»*, *«продуктивність»* як філейну роботу для кроку центральної вартості: *«конкуренції»*; для функціонального принципу - *«споживач»*, *«підприємств»* і *«найманій»*; для головних учасників - *«ринок»* і *«соціальне партнерство»*; для співвідношення між учасником, а також *«благостаном»*; як філейна робота для результату. Негативне майбутнє утворювала для НДР мережа заголовних слів: *«комунізм»* і *«соціалізм»* (системні найменування), *«незалежність»*, *«планове господарство»*, *«СЕПН»* і *«людей у НДР»* (головних учасників), *«диктатуру»* (співвідношення між головним учасником) і *«стіною»* - результат. У дискусії навколо зміни права притулку в Німеччині семантичне поле використовується стратегічно, яке позначає

водяні метафори і мобілізує асоціативно страхи втоплення: *«приплив мешканця нічліжного будинку»*, *«достаток мешканця нічліжного будинку»*, *«поток мешканця нічліжного будинку»*, *«набрякання імміграції»*, *«хвилі втікача»*, *«повен човен»*, що *«росте рівень»*, крім усього іншого. Мовні

інструменти «На» і, відповідно, «Abwertens» (применшувати) на мовних структурних рівнях з – над словникової рівнини є ревалююча мовна справа-

(*хвалять, угода, прологічні обгрунтування, цитування визнаних авторитетів*); негативна мовна справа - (*притуляють, критика, контрлогічні обгрунтування, докори, викриття, сарказм, наклеп, картання,*

цитування негативних відкликів супротивника); *ревальвуюча макрокоманда* формує програми партії, результативні баланси, більшу частину текстів передвиборної боротьби й вибору бойового рекламного ролика, партійні демонстрації, з'їзди партії; *негативна макрокоманда* формує баланс агенса вірша, коментарі до супротивників і їхньої політики, частину текстів передвиборної боротьби. Також *демонстративне*

ігнорування може означати засіб знецінення.

Стратегії, обумовлені засобами масової інформації. «Деякі політичні мовні стратегії обумовлені засобами масової інформації. У письмових засобах масової інформації первісні спеціальні сорти текстів. Так, наприклад, плакати і оголошення передвиборної боротьби примушують дійти до вершини на форматі пропаганди. Стаття до елітної газети змушує до рефлекторно - аргументативного стилю. Платники телебачення Шпракстратегін, які стали важливішими з перемогою телебачення, можуть належати скоріше до засобів інформації, ніж певні типи передачі: перевага до розмаїтості веде до переваги скорочення твердження; перевага до конфлікту - до характерного полемічного формулювання, як вони вводяться

цілеспрямовано у внески спорів, щоб потрапити хоча б мінімально на екран. Барвистість, енергозалежність і орієнтація бесіди керівних ЗМІ (телебачення) сприяють персоналізації з перевагою від якості випромінювання перед предметною компетенцією. «Поряд із невербальною якістю випромінювання (*фізичні якості, міміка, жестикуляція, одяг*), насамперед впливають мовні

ознаки, релевантні випромінюванням і випромінювання, які піддаються керуванню – *стратегічно - призначуване*: значна вербальна тотожність із

переважно позитивною привабливою якістю, а також реєстр мовної ріки, гучності, артикуляції, регіонального акценту й темпераменту мови; цікава якість, наочність, вираження емоцій (*незворушність, веселоці, серйозність, здивованість, обурення, суверенітет і домірність ситуації в обігу*). *Навпроти - удар, вправність, демонстрація солідарності, коректність, діловитість, вербальна твердість*. Специфічні для передачі *телевізійні стратегії* можна підтверджувати в так званій політичній телевізійній дискусії, а також у виборному рекламному ролику. У передачах обговорення власні адресати - це телевізійні глядачі. Проте актори інсценують передачу далі таким чином, ніби вони провели незалежне від глядачів обговорення взаємно» (2 : 54). Впровадження ударного обміну дозволяє взаємно рекламному характерові статей відступати на задній план. Де політичні телевізійні дискусії профілюються як асортименти конфронтації техніки

вербального інфайтинга (*ближнього бою*), напрошуються в найкоротший відтинок часу з популістським закликком до емоційно забарвлених стереотипів. І також у деяких сенсаційних формах обговорення між політичними супротивниками взаємного провокування й обробці провокацій має перевагу перед логіко - діловим вирівнюванням аргументації. У виборному рекламному роликові зустрічається неодноразово *стратегія*

«функціоналізація від інтеракції»: «Міжнародна ситуаційна акція» з політиками так інсценується, що, разом із тим, моделі постачаються глядачеві для їхнього власного ставлення до дійсних політиків. Телевізійні виходи політиків відбуваються переважно у формах діалогу (*інтерв'ю, обговорення, дискусія, ток - шоу*). Політики сприймаються там набагато сильнішими з неприємними темами і питаннями більш дискусійними, ніж у

рамках підготовлених промов, де вони мають тематичне керування.

Внаслідок цього значно підвищилося значення запасних та прихованих стратегій, до яких ми звертаємося в цей час.

2. ПРИХОВАНІ (ЗАМАСКОВАНІ) СТРАТЕГІЇ

Приховані стратегії - це спроба вислизати від дилеми. Це виникає, якщо переслідування власної мети вдається приховати в протиріччі груп адресата, й дозволяє побоюватися відкритого використання цього конфлікту й негативної реакції адресата. При цьому треба звертати увагу на те, що різні адресати можуть мати не тільки розбіжні політичні преференції, а також і різноманітні комунікативно – етичні подання, наголошувати на тому, що може вважатися інформаційно вірним й обґрунтованим, релевантним і чітким – і, що повинно мати перевагу з цього в конфліктному випадку. Це основна причина того, що політика багаторазово піддається мотивованим, комунікативно - маніпулятивним докорам, якщо вони самі переконані в інформативності, правді, обґрунтованій якості, важливості й однозначності їхніх відкликів. Приховані стратегії можуть по - різному бути мотивовані – різким ЗМІ - егоїзмом, аж до відповідально – етичного міркування вибирати з декількох незначне етичне порушення. Свобода дій для замаскованих стратегій обмежена в короткій системі. Приховані стратегії звичайно зважують між ризиком відкритості блудного маневру вперед. Хто володіє прихованими стратегіями, той наступає в більшості випадків на мовні операції, що спекулюють основними переконаннями і звичками адресатів. Надалі замасковані стратегії впорядковуються після етично - комунікаційних принципів, які вони порушують.

Каширування дефіцитів інформативності. Мовна стратегія є стримуванням релевантної інформації. Яйце - суміш із того й іншого надає поділ інформації. Вибирається *багаторазова мовна стратегія*, коли

політик *«багато, але мало говорить»*, *«годує»*, хоча ніколи не говорить за темою. Це можна бачити, наприклад, в основних програмах від партій. Каширування стратегії від нововведення відомої інформації проходить усіма мовними структурними рівнями: як нове словотворення, як мовний акт, проголошення нових позицій, як текст із новою структурою й розташуванням, як захід із новим персоналом, новими презентаціями.

Каширування дефіцитів правди. Комунікація - етична вимога, яка насправді має два яскравих вираження: правдивість комунікатора і обґрунтована якість комунікатора. А спосіб, який кидається в очі, -

бажання приховати правду – є неправдою. Брехати у важливій справі в політиці пов'язано з високим ризиком. Політичні супротивники й засоби масової інформації мають значний інтерес до того, щоб підтримувати політиків парламенту і обдурити громадськість. Говорять із перевагою, вивантажують релевантну інформацію, помилковим натяком, наприклад, вселяють, але не виразно формулюють. Не брешуть навколо у справі щодо власного знання, брешуть навколо положення речей. Труднощі важко, але треба

спростовувати через те, що їх предмет для інших недоступний. Для сторонніх, також для вчених, що аналізують, є важливим, чи ґрунтується це на тому, що нагадується в політичних відкликаннях, як протиріччя. Чи дійсно комунікатор усвідомлено помилявся? Або він помилявся, або пав жертвою обману? Де критерії правди? Комунікатор бреше, начебто він помиляється. Причиною цього є ставлення комунікатора неправди до адресата. Це *ходова стратегія* дорікати в неправді політичного супротивника навіть тоді, коли той говорить, що помилився (наприклад, докір «керуючої неправди» проти Федерального канцлера Хельмута Коля щодо фінансування витрат

возз'єднання). На задньому плані проблематичності правди стають на різних мовних структурних рівнях два питання: *по - перше*, коли є заголовні слова,

паролі, твердження так спрощуючі, метафори так непридатні, котирування й

коннотації так непомірні, коли поступки в медіальні умови такі значні, що навіть, при санкціонуванні різних політичних дальностей, перекручування фактів існує і, *по - друге*, чи відбувається це в разовому намірі? Не завжди такі однозначні точки опори перебувають для того, хто повинен дезорієнтуватися лексичними стратегіями, як в згаданих прикладах для знецінення супротивника, де зі словом «соціалізм» закладають марксистсько – лєнінське формулювання поняття на СДПН і її політику. Оцінка застосування поняття як стратегія «обману ярликів» може залежати від точки зору, наприклад, чи думав хто про те, що «реконструкція соціалістичної держави» насправді «ліквідація соціалістичної держави». Також «евфемізм» - це лексична *прихована стратегія*. Він може служити введенню в обман третьої особи про поганий стан речей, а також і морального соморозвантаження. Евфемізм - «особливий обіг», найменування NS (Націоналсоціалістів) для політико - расистського мотивованого вбивства, повинен був виконувати й те, й інше: вербальне приховування якого сприймається як стан на речі перед неосвяченим розвантаженням злочинців і співучасників від можливих моральних сумнівів у той час як поняття речей переходить зі сфери карного злочинця в сферу адміністративного виконання. Мовні операції, які полегшують це, не є з'єднанням у довірені стереотипи й використанням сили типової ключової схеми, ні «*жувальна зал схема*», ні несолідний кінець від одиничного випадку на сукупність індукційної схеми, ні недиференційований кінець від сукупності на одиничний випадок (схеми дидукції), ні плутанина цілого з частинами, ні призначення на псевдо - експерта (авторитетна схема) або розіграш кількості проти кількості, насамперед , при поверховому сприйнятті, як їй сприяють телебаченням, як

не солідно, не впадають в вічі. Нечітке формулювання виразів і причинних

виразів природної мови сприяє повною мірою плутанині необхідних і

достатніх умов або також прихованню інших логічних помилок. На недостатню готовність критики адресатів і на посилення авторитету й упевненості в собі комунікатора, стратегії варто ухилятися, насамперед, від ризику аргументації. *На рівні макроформ перебувають*, насамперед, у передвибірній боротьбі *стратегії*, які використовують заселення відомого, щоб наблизитися непомітно до некритичного адресата, наприклад, маскування від передвибірної пропаганди, як щотижнева газета або паразитичне використання ходових текстових сортів (наприклад, календар),

неполітичних форм заходу (наприклад, свято союзу) або популярних типів передачі (наприклад, ток - шоу) для політичних послань і відповідно виходів політика. Стратегія може *діставати, демонструвати святу лють* перед всіма політиками з високою повагою, саме при некваліфікованих відкликаннях подвійна перевага: емоційне порушення гарантує підвищення уваги й робить «неділові» відкликання одночасно тими, що пробачають (приклад, Brandts - інсценівка почалась з люті в телевізійній передачі «Боннське коло» після виборів у Ландтаг в 1985 у Північному Рейні - Вестфалії, у ході якого він говорив про Генерального секретаря ХДС Хайнера Гайслера: «Гебельс - найгірший підбурювач у цій країні»). На бонус вірогідності мимовільності також ставить той, хто організовує кампанії листа читача або страйки, які з'являються перед третьою особою як стихійні акції авторів листа читача й відповідно страйкарів.

Каширування дефіцитів важливості. Беручи до уваги вимоги важливості, «*кашируєш значно*» те, що цінується, як важливе; пересувати несуттєве в центр, незважаючи на те, що адресати не зауважили. На словниковому рівні перенесення важливості відбудеться, насамперед, за допомогою того, що вибирають найменування, які підкреслюють ознаки в дійсному стані речей,

за яких істотні аспекти стану речей виступають за основу. Багато евфемізма –

це результат цієї лексичної стратегії. Таким чином, етнічне збирання стане в «понятті» при використанні позитивних коннотацій для етнічної мети. При більш релевантному стані речей це відбувається за допомогою вигнання й геноциду. Щоб було родинно вербальне зменшення неконкретності у формі вибору нейтрального родового поняття, наприклад, якщо говориться про кримінальні політичні махінації, як «події» важливість кашимується

прихованими стратегіями на мовному рівні справи, насамперед, у діалогічних зв'язках (*інтерв'ю, передачі обговорення*). Це, з одного боку, «*тематичні стратегії*», зокрема, відхилення до цікавої сусідської теми, що з'являється, або в межах теми «*перенесення конкретного до загального*», наприклад, якщо це стосується Генерального секретаря ХДС Гайслера, який у Другому Німецькому телебаченні

«Hearing» після збільшення пожертвувань на ХДС, вдається трансформувати тему від конкретності «ХДС» і «висоти пожертвувань» в узагальненіше, ніж можуть довіряти громадяни «цілісності, беспристрасності політичних переконань». З іншого боку, мова йде про «прагматичні стратегії»: тягар доведення відкладають, що в смішному - «тягнуть», замість того, щоб відповідати на запитання, перемагають із контрпитаннями і, нарешті, пункт залишають і потім до цього більше не повертаються. На рівні макроформ перенесення важливості перебуває, насамперед, у формі тематичних кампаній і

розвантаження від документів «символічної політики», щоб тіснити неприємні теми на задній план.

Каширування дефіцитів однозначності. «Пробуджувати враження, виражатись чітко, однозначно і каширувати тим, щоб відкрити систематично – далекий, ясний, ігровий простір або альтернативу варіантам, є тип стратегії, який використовується, насамперед, щоб обслуговувати групи адресатів

розбіжними преференціями, одночасно, щоб тримати відкритим оперативний

ігровий простір собі і щоб мати можливість дати іншу інтерпретацію, ніж напочатку, настійно рекомендовану власному відкликанню при потребі. На лексичному рівні - це є перед усією невизначеністю й багатозначністю слів, які використовуються стратегічно. Абстрактні поняття не визначені найвищою мірою. Таким чином поняття «воля» пропонує значні простори для цього. В якій точці зору і в яких сферах воно повинно конкретизуватися спочатку? Зі стратегічної точки зору «незначна точність» багатьох політичних понять є вирішальною умовою її ефективності, тому що «чим вище точність політичної понятійної якості, тим незначніше її лінія інтеграції, тим більше шампанське – усне, її здатність знаходити підтримку для цієї програми – заяви» (3 : 184). «Приклад для стратегічного використання «ідеологічної багатозначності», обіг СДПН при власному найменуванні: «демократичний соціалізм» (4 : 70). Адресати наказували: 1).Для читачів, які розуміють програму «дослівно», «поняття» є найменуванням для нової політики. 2).Для тих, хто продовжує традиції партійних членів з незначним програмним розумінням збереження, вираз сигналізує про безперервність. «Стосовно Вас мова йде про стратегії, щоб використати слово, як «*Vexierwort*» - «драматичне слово», яким поняття користується в його традиційному значенні, використати, щоб уживати зміну значення за фасадом вираження, по можливості, більш непомітно. Ідеологічне ліворуч орієнтованим членам поняття на основі його «лівих» коннотацій пропонує шанс домагатися всупереч програмній переорієнтації реактивації традиційного значення» (5 : 10). «Родинна стратегія» - це розіграш більш технічний проти, взагалі, мовного словникового застосування. Таким чином, поняття «*єдність націй*» взагалі мовне, сприймалося німецькими об'єднаннями, як найменування про стан після

можливого воз'єднання у той час, як він використався в конституючій

інтерпретації як найменування для того, хто залишається всупереч державному розподілу відносин німців в обох частинах один до одного й, разом із тим, як визнану основу для вимоги державної єдності» (6 : 389). Якщо федеральний канцлер Коль, незабаром після зруйнування Берлінської

стіни, у виступі перед єдністю говорив закличний масі в Дрездені: «*Могою метою залишається – якщо історична година допускає це - єдність наших націй*», то говориться про захоплених слухачів, що він має на увазі державну єдність, у той час, як він сигналізував про експерт із тим, що він зв'язує себе для майбутніх відносин між Федеративною Республікою і НДР не обов'язково на державну єдність.На мовному рівні справи неоднозначність каширується операціями, які «повинні відхилити увагу», що втримуються відкритими в просторі операцій на «*уявній установці*»: звучні з'єднання предиката суб'єкта «*вирішували МІ, здійснимо Х*», намагається перезаписувати змістовну невизначеність цілей. Навпаки, семантика лише волонтарних з'єднань предиката суб'єкта «*може, МІ хочемо проектувати, Х/Х/ противляться Х*», викликаючи закладеним формуванням дійсних проектів, таким чином, перезаписувати, що це є поверхневим сприйняттям, як упевнене в успіху оголошення дії. Види, надії або також страхи будяться натяками. Факт, яким не висловили намічене відкрито, відкриває більш пізні мотиви мстивості. «Стратегічні операції до каширування від невстановлених засобів текстової побудови, насамперед: оцінювати оголошення внутрішньо - текстові сильніше, ніж обмеження, під якими вони поставлені. В обох випадках справи йдуть інакше при кашируванні, де адресати повинні дізнаватися лише про те, що спільно ставиться поряд із настійно рекомендованим бризантним варіантом при «*однозначному натяку*» (7: 243). Вона існує, якщо дослівна інтерпретація вимовленого дає в підсумку дивний

зміст, однак, обліком обставин ситуації на іншу, більш раціональну

інтерпретацію, ніж дослівна - можна закриватися. Приклад перебуває в мові, присвяченій пам'яті капуста федерального канцлера в 50-ту річницю, замаху на Гітлера. У заключному переході він тягне теорії, що нагадують про це

сучасності. Там це називається, крім усього іншого, так: «Долго ледве-ледве потрібно затримувати, якщо потім також ще суспільній політичній еліті – екстремістам подають руку - можливо, в ілюзії, вони з ними вже впоралися б». У дослівній інтерпретації мова йде про попередження перед невиразноспостійністю. Однак, на увазі трохи дивно – несуттєве попередження, якщо для них ніякий конкретний випадок не виявлений. Тому відкликання наполегливо рекомендує, щоб озиралися в актуальному політичному контексті, на кого там непряме ставлення візьметься. Стратегію «*наочного лукавства*» можна пояснити на прикладі в центральній пропозиції з програми партії республіканців, республіканців, як німецька партія, ставлять перед собою для права життя й прав людини всіх німців відповідно Основного закону. Тут використовується синтаксична двозначність словникової групи; відповідно до «Основного закону» мовне використовується стратегічно. Для ультраправих адресатів варіант пропонує властивості групи слів усіх німців, відповідно до «Основного закону». У такий спосіб пропозиція вселяє несприятливе «Основним законом» - обмеження прав людини на німецькій землі. Проте,

він несприйнятливий, протиконституційний, подвійного санкціонування, *по - перше*, підкреслення зобов'язання для певної персональної групи не виключає застосування для іншої, *по - друге*, інший прислівниковий варіант пропонує послуги для словникової групи республіканців, їх обов'язки для права життя і «Права людини всіх німців» категорично відповідати Конституції. Республіканці поступають відповідно до «Основного закону».

3. КОНКУРЕНТНІ СТРАТЕГІЇ

Конкурентні стратегії спрямовані, щоб зміцнювати власні мовні ресурси й послабляти суперників. У «семантичних боях» на лексичному рівні

стратегії «заняття поняття», «оборони поняття» й «відхилення поняття» служать спочатку першій меті, у той час, як «демонтаж поняття», атаки спрямовані «зловживанням поняття» й зафіксовані на «негативні поняття», спочатку - на ослаблення супротивника. На колишнього Генерального секретаря ХДС Курта Біденкофа повертаються метафори «позишки поняття», ховаються трохи лінгвістично - помітні операції, які мають за мету здійснювати там реалізовану політичну точку зору з власними поняттями. «Задуманою інновацією протиставляються «провідні поняття» політичної конкуренції, що інноваційно виступають як вираження і як зміст тобто як програма коннотації, а також як стан речей, наприклад, в 1948/1949 переважно ХДС у політичну дискусію принесла нове карбування - «Соціальну ринкову економіку» як контрпрограму, тоді далеко пропагандуючи провідне поняття «планове господарство», «економічне планування», «соціалізм». «Створенням конкурентного найменування для стану речей, що *poli* - *столи* позначають супротивникові інше, намагається підкреслити ті ознаки стану речей у понятті й ті коннотації й оцінки до мобілізації, які є релевантними, із власної точки зору, в області імен, наприклад, «банду Baader Meinhof» як конкурентне найменування «до групи Baader Meinhof» ранньої фракції Червоної Армії (RAF), в області родових понять і, відповідно, предикатів, наприклад, конкуренцію між збереженням місця знаходження Німеччини й «соціальний лад» у кваліфікації змін у соціальному законодавстві» (8 : 75). Іншою інтерпретацією успішно використаного політичного конкурентною поняття намагається змінити її значення таким чином, що поняття властиво підходить політично -

ідеологічним рамкам, наприклад, якщо Генеральний секретар ХДС Гайслер вимагає традиційного поняття «солідарності СДПН для ХДС»:

«Солідарність є для нас не бойовим закликком запроваджувати власні інтереси з нехайно - настроєними, а відповідати виклику один одному»

(9 : 40). «Асоціативним зв'язком з емоційно сильно зайнятими високими поняттями вартості повинні йти поняття й імена, які ставляться до власної партії, асоційовані поняття, як по можливості, більш стабільні коннотації, вирашні, наприклад, якщо СДПН зв'язувала поняття «сучасне» асоціативно з собою і її політикою в передвибірній боротьбі Бундестагу в 1969 («Ми створюємо сучасну Німеччину») і одночасно вселяє «черствє» - якість політичного супротивника. Більшість нових робіт до розвитку політичної лексики вказали щодо проведення понять непланованих, скільки завгодно, удар із заголовних гасел є рідким винаходом семантичних стратегій. «Це пов'язано в більшості випадків зі змінами профілю значення. Це оголошено таким чином, наприклад, спочатку дорогу нейтральним неполітичним рядкам «атомної сили» і «ядерної енергії», які дисоціювали потім у політичній дискусії до слів символу «таборів - супротивників» (10 : 153).

Пристосування поняття. Основні стратегії проти спроби, що суперечать поняттям, з якими ідентифікуються роботи для власного застосування, є непридатними, або в той час як супротивник намагається дискредитувати їх, або «не займати» - самі є наступальними, при відомих обставинах збільшене вживання понять за власними правилами застосування; протикомунікативна аргументація проти атак суперників; пристосування поняття в новій даності. Таким чином, «Генеральний секретар ХДС Гайслер намагався додавати ознаки «сумісність емансипації» до консервативного поняття «Родина» для вживання ХДС: «Родина» не є ніякою перешкодою. Для нас емансипація

жінки є найважливішим ступенем індивідуальної захищеності.

Посередництво змісту й вільного розвитку в суспільстві» (11 : 30).

Негативні стратегії. Політика використовує релевантним способом негативні конотації. Однак, опозиція описує відхилення несприятливим поняттям, наприклад, «останній Генеральний секретар СЕПН Кренц у кінцевій фазі панування в СЕПН брав більше в Джен Манд, але після справи наполягав на цьому». Варіант цієї стратегії - це спроба обмінюватися несприятливими поняттями, що стало проти найменування, що характеризує положення речей з більш сприятливої перспективи.

Стратегії демонтажу. Стратегії демонтажу працюють із мовними систематичними або з комунікативними засобами. Мовні систематичні операції є, зокрема, застосуванням негативних засобів словотвору (наприклад, «до реформи») і дистанційних властивостей (наприклад, так звана «Соціальна ринкова економіка»). Більш частіша стратегія - це протикомунікативна, напад на слововживання суперника, у формі певної критики через уявні порушення комунікативно - етичних принципів: правди, важливості, уявної формативності і ясності, а також через вживання потаємних стратегій - докір маніпуляції. При цьому атакуючі виходять у більшості випадків від наївного «відображення мови», у якому підкоряється, що правду потрібно визначати завжди об'єктивно і що поняття повинні були б відбивати її; політичний супротивник не поважав би правду, і тому її застосування поняття необгрунтоване і відповідно обманливе.

Зловживання поняттями. При цій стратегії мається на увазі, що самі поняття були б бездоганними, що, однак, політичний супротивник зловживав би ними й відповідно, що він не відповідав би вимозі (праву)

необхідного їм поняття, наприклад, ХДС або ХСС?

Зафіксують на поняття. Ідентифікувати стратегію супротивника з уживанням понять, які дозволяють з'являтися, її користувачі з'являються в

несприятливому світлі, що суперечать традиційним поняттям, може стосуватися, з одного боку, наприклад, поняття «*демократичний соціалізм*», з іншого боку, «*більш демократичним шляхом*». Так само ця стратегія може бути неповторна, коли стосується скандально відчутного вживання поняття, з якого дорікають політики за відомих обставин протягом довгих років.

Нелексічні конкурентні стратегії. На нелексічних рівнях є зусилля не потрапити в невідгідне ставлення з власними комунікативними ресурсами. На мовній рівні справи потрібно називати, насамперед, що *стратегії виражаються скоріше наступально, ніж оборонно*; наприклад, у розподілі мандатів відповідно до співвідношення голосів. На рівні макроформ - боротьба навколо вербальної комунікації - це ресурси релевантних засобів масової інформації й текстових сортів як політичної конкуренції. Це стосується політичних програм так само, як інсценування символічної політики, й задовольняє в передвибірній боротьбі написами на футболках, аж до використання електронного листа й Інтернету.

П'ять меж ефективності. Умови ефективності розвитку палітри мовних стратегій стали несприятливими саме пізніше, з кінця 60 - их років – *усупереч зростаючій професіоналізації політичної комунікації*. Параметр для цього – це зростання збитку довіри сторін. Заднім планом є, насамперед, спад партійних з'єднань і тріумфальний хід телебачення, що передає близькість і повсякденність їм, політикам, які пропонують дистанцію й неповсякденність. Складнощі й довгострокові якості політичних проблем шкідливі, а також розбіжність між вимогами участі населення, що за останні роки значно вирости.

Источники и література

1. Erpler, Эдгар : лошади кавалерии при сигнале рога. Кризис политики в зеркале языка. Франкфурт / Майн, 1992. S. 17.
2. Dieckmann, Вальтер Как говорят из окна? Для реализации Adressatenbezugs в общественно – диалоговой коммуникации на примере взноса речи Brandts. В: Sucharowski, Вольфганг (Hrsg.): исследование беседы в сравнении. Анализы к Боннскому кругу по выбору Гессена в 82. Тюбинген, 1995. S. 54 - 76
3. Вольфганг Горная деревня О трудностях политического разговора в демонстрацию kratie. В: узел, Райнер (Hrsg.): языковая культура. Ежегодник в 1984 института немецкого языка. Дюссельдорф, 1985. S. 184 – 195.
4. Dieckmann, Вальтер Язык в политике. Хайдельберг, 1969. S. 70.
5. Штраф, Дитрих / Teubert, Вольфганг Является ли обсуждение лингвистическим объектом ? К вопросу методов исторической семантики. Opladen, 1996. S. 10 – 28.
6. Фундаментальный договор ... Фундаментальный договор перед федеральным конституционным судом. Dokumentation к суждению (приговору) от 31 июля 1973. Hrsg. от прессы и информационного бюро федерального правительства в сотрудничестве с федеральным конституционным судом, Карлсруэ, 1975. S. 389, 392, 394.
7. Grice, Герберт Пауль Логика и беседа. В: Meggle, Георг (Hrsg.): действие (торговля). Коммуникация. Значение. Франкфурт / Майн, 1979. S. 243 - 265 (ursprüngl. engl. В 1968).
8. Burkhardt, Армин Politolinguistik. Попытка локации. В: Мало, Josef/ Diekmannshenke, Hajo (Hrsg.): языковые стратегии и блокады диалога. Берлин, Нью – Йорк, 1996. S. 75 – 100.

Бабічева В.В.

CULTURAL ATTITUDES TOWARD VERBAL MESSAGES AND FORMS OF VERBAL BEHAVIOR

How might individuals from different ethnic groups understand each other? How might cultures differ in stressing the importance of verbal precision and explicitness? How might cultures vary in their perception and use of silence? What communicative functions can silence play in cultures? Understanding of these and other related issues is vital to increasing our understanding of the communication patterns of strangers, as well as of our own patterns of communication.

Since all cultures have a system of language, the importance of verbal messages in interpersonal communication appears to be universally acknowledged. Cultures differ, however, in the importance placed on words and talk. The long tradition of the study of rhetoric in North America and Europe demonstrates the importance given to verbal messages. In the United States speech is considered to be an object of inquiry, more or less independent of its communicative context, and, for the purpose of systematic analysis, it can be taken out of its social context. The speaker and the listener are viewed as separate entities who are in a relationship defined primarily through the verbal messages. A primary function of speech in this tradition is to express one's ideas and